

DOI: <https://doi.org/10.32347/2077-3455.2025.72.120-129>

УДК 711

Мартишова Лариса Сергіївна,

кандидат архітектури, доцент,

доцент кафедри урбаністики та містобудування

Харківського національного університету міського господарства

імені О. М. Бекетова

Larysa.Martysnova@kname.edu.ua

<https://orcid.org/0000-0002-2211-3562>

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ЯК МЕТОД ДОСЛІДЖЕННЯ В АРХІТЕКТУРІ

Анотація: у статті висвітлюється важливість використання методу інтерпретації в процесі наукового дослідження об'єктів архітектурно-містобудівного середовища, задля розуміння сенсу композиції, розкриття сутності задуму автора та покращення, завдяки цьому, рівня комунікації між архітектором та користувачем. Архітектурне середовище, що оточує нас кожного дня, є витвором мистецтва, яке потребує певного розуміння, адже під впливом історичних процесів деякі функції та значення поступово втрачають свою актуальність та сенс, тому мають змінитися, адже в процесі розвитку з'являються нові – породжені сучасністю. Архітектор, створюючи композицію, відправляє інформаційне повідомлення майбутнім поколінням про сучасність об'ємно-просторовими формами, що втілюють образ. Унікальність чи універсальність отриманої візуальної інформації є важливішою ланкою в процесі ідентифікації людини в просторі сучасного міста. Розуміння сенсу, здатність до інтерпретації надає сучасній людині можливість відійти від дійсності швидкоплинного часу та долучитися до вічних цінностей, що втілені в архітектуру за допомогою образів, архетипів, форм тощо.

Ключові слова: метод; методологія; аналіз; дослідження; архітектура; містобудування; структура; середовище; інформація; інтерпретація; сенс.

Постановка проблеми. Традиційні методи аналізу архітектурних об'єктів, обумовлені реальними умовами проектування: функціональний, ландшафтний, транспортний, композиційний, морфологічний, стилістичний, ретроспективний тощо, не викликають ні в кого сумнівів і здивування, проте є кілька методів, які все ще породжують в архітекторів сумніви і недовіру щодо їх «вживаності» [1, 2]. Таким чином найважливіша функція наукового пізнання, що полягає в розкритті сенсу та пов'язана з розумінням процесу, виявляється нереалізованою. Так, наприклад, у наукових дослідженнях питання архітектурної композиції найчастіше підмінюються питаннями компоновання, а складні художньо-образні

питання – прийомами komponування. Найчастіше таке ставлення пов'язане з тим, що архітектура, яка знаходиться практично на перетині багатьох дисциплін, відноситься фахівцями до технічної і зводиться до обізнаності у сфері правил, норм, законів і наявності професійних навичок у сфері оформлення та передачі інформації. Однак, що собою являє ця інформація? Чи достатньо знати норми і правила, апелювати традиційними методами аналізу архітектурного середовища, вміти користуватися графічними програмами та орієнтуватися в сучасних трендах для того, щоб створювати гармонійне середовище для задоволення потреб сучасної людини, з огляду на перспективний розвиток архітектурно-містобудівної структури та архітектурного середовища в цілому?

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Значна кількість наукових праць в сфері архітектури та містобудування присвячена дослідженню формування архітектурного середовища [3, 4,]. Складність питань, які виникають у процесі дослідження, вказує на складність самого явища «архітектурне середовище» [5, 6]. А також на неможливість його повного описання самими лише архітектурними методами [7, 8]. Саме тому ще з 70-х років ХХ сторіччя до методики досліджень архітектурно-містобудівних об'єктів додалися методи, розроблені в інших галузях наукових знань, таких як кібернетика, лінгвістика, філософія, психологія тощо, а сьогодні в цьому переліку є також методи візуальних видів мистецтва, адже сучасний світ важко уявити без медіа або загальної візуалізації та діджиталізації [9, 10].

Знання сьогодення та можливість «зазирнути» в майбутнє залежить від знання та розуміння минулого. Архітектура та містобудування – це система, що будується на основі існуючої структури, формуючи нову з урахуванням перспективного розвитку [11]. Сьогодні існують декілька методів, що дають змогу розкрити інформаційну складову та семантичне значення архітектурних об'єктів в структурі міста. Кожен з цих методів займає своє місце в методології дослідження архітектурно-містобудівних об'єктів [12]. Так наприклад, метод інтерпретації дає змогу проникнути в глибинний сенс архітектури, а використання семантичного аналізу – розкрити смислові характеристики архітектурного ансамблю на основі аналізу його морфології та композиції, що створюють основу об'ємно-просторового рішення. Порівняльний аналіз надає можливість зіставити об'єми і простори елементів композиції об'єкту чи архітектурного ансамблю з праїдеями, першоформами (першоелементами) та архетипами, а використання системного аналізу передбачає розгляд об'єкта дослідження як системи взаємопов'язаних не тільки елементів, а й системи взаємних зв'язків чинників, аспектів, що безпосередньо впливають як один на одного, так і на всю систему загалом, у цьому разі це цілісне середовище. Як

елементи цієї цілісності виступають у різній інтерпретації: місто, фрагмент міста (ансамбль) або об'єкт.

Інтерпретація архітектури, особливо архітектурного середовища, необхідна насамперед для розуміння її ролі як цілого в нашому духовному житті, саме тому це один із найважливіших і найнеобхідніших методів дослідження архітектурно-містобудівних об'єктів. Кевін Лінч, наприклад, вважав, що ключ до розуміння та інтерпретації архітектурного середовища лежить у глибині нашої свідомості, а отже, сходять до праїдей, першоформ (першоелементів) і архетипів [13]. Саме ці первинні елементи стимулюють прочитання архітектурного тексту, що створюється архітекторами впродовж століть, за допомогою якого розкривається сенс архітектурного задуму, що по суті зводиться до побудови архітектурного середовища, в якому існує людина.

З інтерпретацією чи тлумаченням пов'язана вся комунікативна діяльність людини, у тому числі наукова. Уявлення про духовну діяльність іншої людини і тим самим розуміння починається саме з інтерпретації, хоча і не зводиться до неї цілком. Тому інтерпретація складає фундаментальну основу не тільки нашого мислення, але і будь-якої комунікативної діяльності і взаєморозуміння між людьми. Сюди ж відноситься й аспект комунікації між творцем і споживачем творчості, тобто те, що відносять до поняття «мова архітектури».

Метою публікації є розкриття сутності методу інтерпретації як одного із актуальних методів дослідження архітектурного середовища сучасного міста через розуміння та тлумачення візуальної інформації, а також визначення сенсу та значення архітектурних об'єктів.

Основна частина.

Ще 2017 року Хартія Міжнародної спілки архітекторів ЮНЕСКО з архітектурної освіти визначила архітектуру як міждисциплінарну сферу, оскільки вона залучає знання з безлічі галузей і наук, таких як: гуманітарні, соціальні та фізичні науки, технології, науки про навколишнє середовище, творчі та гуманітарні мистецтва [14]. Серед архітекторів, проте, і зараз не вщухають суперечки про те, до якої все-таки сфери належить архітектура – технічної чи гуманітарної. Однак у сучасних дослідженнях питання архітектури, так чи інакше, виходять за традиційні рамки морфології, композиції та формування планувальних структур. У сферу міркувань автори включають дедалі ширші царини знань: від економіки до поетики, де поетика, як і прагматика, ґрунтується на практично одному критерії – впорядкованості структур, хоча самі типи порядку в тому і в іншому випадку, попри притаманну їм внутрішню логіку, істотно відрізняються один від одного [6, 15].

Проблема архітектурної науки полягає у «всеохопності» природи архітектурних об'єктів, оскільки не можна обмежитися лише технічними або

художніми аспектами. Архітектура – це не тільки сфера мистецтва (що наділяє смыслом і одухотворяє предметне середовище), а й сама по собі є середовище – штучно створена об'ємно-просторова композиція з урахуванням найважливішого аспекту – життєдіяльності людини. Таким чином, коли йдеться про методи аналізу, то застосовні ті, що дають можливість пояснити художній феномен архітектурного об'єкта. Так, наприклад, герменевтика, що породила наукову інтерпретацію, використовує як найкращі її суб'єктивно-психологічні методи. Інтерпретація дає можливість проникнути в духовний світ автора твору, щоб зрозуміти його. Розуміння, як процес, пов'язаний з розкриттям внутрішнього сенсу і значення, в даному випадку, продовжує творчість і примножує художнє багатство об'єкта. Оскільки внутрішній зміст змінюється з часом і відбувається переоцінка першозначності як функціональних, так і мистецьких якостей, то, зрозуміло, цей метод досить суб'єктивний. Значення інтерпретації полягає також у можливості розкрити той потенційний смисл твору, який не міг помітити ні сам автор, ні його сучасники. Цей сенс міг з'явитися пізніше, у процесі історичних трансформацій тієї чи іншої будівлі або комплексу. Тим важче говорити про середовище міста або його історичний фрагмент (ансамбль), де нашарування часів виразилися в складному художньому образі, який поглинув індивідуальні авторські рішення і багаторазово перетворену функціональну значущість.

Сучасне архітектурно-містобудівне середовище структуроване відповідно до фізичних кордонів, історичних настанов і соціально-економічних умов, тому воно з одного боку унікальне і неповторне, а з іншого – універсальне, бо у колективній та індивідуальній пам'яті місто є втіленням стрімких процесів з безпосередньою присутністю всіх культурних прошарків, що виникли в ньому з моменту утворення. Однак, за останні кілька десятиліть багато країн майже повністю знищили залишки свого архітектурного минулого, що за різних обставин непридатні до певного місця, задля того щоб звільнити місце для «майбутнього», сформованого за новими будівельними канонами та вимогами. Такі незворотні зміни, внесені в образ та структуру міст, викликані переважно превалюванням фінансових інтересів, призвели до втрати особливого характеру самих міст. Важливим аспектом є те, що для прийняття певних рішень щодо змін у архітектурно-містобудівній структурі, має бути проведений всебічний аналіз та дослідження із застосуванням комплексу методів, спроможних виявити естетичну (духовну) цінність середовища та об'єктів, що його сформували, адже для людини важливо впізнавати навколишнє середовище та ідентифікувати себе з ним [15].

Вибір методів, які використовуватимуться під час дослідження архітектурно-містобудівного середовища, зазвичай визначається з огляду на знання міської структури загалом і складових її елементів [16]. Архітектурно-

містобудівна структура розглядається не тільки як процес територіального розширення, це цілісна динамічна багаторівнева і багатозначна система, де процес перетворення є органічним, тобто його первинна (історична) структура стає основою (мотивацією) для майбутньої структури і складових його елементів [5]. Тож інформація, яку сприймає користувач, є багатошаровою та неоднозначною, це означає що для її розуміння потрібно з'ясувати та визначити сенс та характерні значення. Так, міський ансамбль, а також будівлі та споруди, що його формують, поступово й органічно змінюються, адаптуючись до мінливих концепцій, принципів функціонування, відповідно до періоду і культурних традицій.

Архітектурно-просторове середовище сучасного міста – складний багатовимірний комплекс, зумовлений життєдіяльністю людини, що «спілкується» з людиною не тільки за допомогою об'ємно-просторових, але й інформаційних (знаків і символів) форм, «викликаючи до життя» емоції та образи [17]. Емоційна і образна складові з одного боку невід'ємна частина архітектури взагалі, в силу її природи, а з іншого боку – частина, що неймовірно важко розпізнається та ідентифікується, особливо в структурі сучасного міста, що складалась століттями. Стало звичним розуміння містобудування та архітектури як технічної, утилітарної і функціональної сфери, в той час як вираз «архітектура – це мистецтво» не викликає сумніву.

Сучасна естетична парадигма трансформувалася в бік видовищності в наслідок тотальної комп'ютеризації. Світосприйняття сучасної людини змінилось під впливом віртуального світу і комп'ютерних ігор, що відбилися в формуванні певної «картини світу». Сучасне міське середовище трансформується, адже воно використовує нові знаки і значення, «позичені» у віртуальній реальності, які в свою чергу вже адаптовані до міського простору. Звісно, що сучасна людина, яка живе активним віртуальним життям, відчуває все більшу потребу у видовищності та інтерактивності міського простору, тоді як людина, що не настільки включена у віртуальний світ, – потребує додаткового декодування такої візуальної інформації [18]. Тож архітектурно-містобудівне середовище набуває нових семантичних значень, що відрізняються від «історичних» та універсальних, а отже, потребує ретельного дослідження сучасними методами.

Дослідження архітектурного середовища передбачає комплексний та системний підхід, в якому спочатку створюється загальна картина, що дає змогу об'єднати історичну цінність і сучасні вимоги в єдине ціле, визначити основні характеристики, використовуючи візуальну інформацію. Візуальною інформацією для архітектора є образи, просторові та об'ємні форми, структура композиції, силует, стилістичні особливості, світлотіньові градації, знаки або

символи, тощо. Загальний характер архітектурно-містобудівного об'єкту визначається матеріальною і формальною композицією, межі якої дуже важливі. Тип кордонів залежить від формального поділу об'єктів, пов'язаного з характеристиками і формою будівлі і також є важливою інформацією.

Будь-який об'єкт (елемент) архітектурно-містобудівного середовища (окрема будівля, комплекс споруд, ансамбль вулиці, квартал чи район, тощо) має розглядатися в контексті навколишнього простору: візуальні зв'язки із землею та з небом (вертикальна координата, силует); візуальні та комунікативні зв'язки з іншими елементами міського ансамблю (панорама, візуальні розкриття, просторові зв'язки, тощо); функціональні та композиційні зв'язки в структурі цілісного архітектурно-містобудівного середовища. Семантичне наповнення базується на ретельному аналізі морфологічної побудови та композиції просторової структури. Тож, семіотичний метод, що зазвичай використовуються в лінгвістиці, додає певного пояснення, як саме «працюють» та характеризують ціле: морфологія, семантика та синтаксис [19]. Морфологічний аналіз дозволяє виявляти інформацію у вигляді знаків та символів про об'єкт на основі розгляду форм та особливості формування силуету, семантичний аналіз додає значення (сенсу) з огляду на морфологію, а синтаксичний аналіз проявляє просторовий взаємозв'язок усіх знаків на всіх рівнях [20]. Все це доповнює емоційно-психологічна складова, тож в комплексі інформація передає зміст середовища, повідомляє про його наповнення і вказує на функціональне призначення окремих частин.

Висновки. Таким чином, можна стверджувати, що використання методу інтерпретації в дослідженнях архітектурного середовища дає змогу проникнути в глибинний сенс архітектури, адже мистецтво архітектури полягає в наслідуванні ідеї, породженої умовами чи тенденціями певного періоду.

Архітектура сучасного міста це цілісний організм, що шар за шаром «створює» світ міста, а кожний новий елемент базується на попередньому та стає в свою чергу базою для наступного. Тож інформація, яку надає архітектурне середовище чи окремий його елемент – це сенс архітектурного об'єкта, як художнього твору, що полягає в трактуванні його як естетичної впорядкованості, адже несе парадигму ідеального інваріанта «картини світу».

Для створення гармонійного архітектурного середовища сучасному архітектору необхідне знання не тільки логічних побудов систем і структур, а й методів, що дають змогу розкрити механізми чуттєвої оцінки середовища, таких як наприклад – інтерпретація. Особливо це важливо, оскільки міське середовище на будь-якому його рівні є цілісним не тільки естетичним, а й утилітарним об'єктом, де естетичне сприйняття тісно пов'язане з неестетичним.

Список літератури

1. Стеченко Д. М., Чмир О. С. Методологія наукових досліджень: Підручник. 2-ге вид., перероб. і доп. Київ: Знання, 2007. 317 с.
2. Aksamija A. Research methods for the architectural profession. Routledge, 2021. 164 p.
3. Brink A. V. D., Bruns D., Tobi H., Bell S. Research in landscape architecture: Methods and methodology. New York: Routledge Taylor & Francis Group, 2017. 330 p.
4. Formal methods in architecture: Proceedings of the 5th International Symposium on Formal Methods in Architecture, Lisbon 2020 / [S. Eloy, D. L. Viana, F. Morais, J.V. Vaz]; eds. Cham (Switzerland): Springer, 2023. 313 p.
5. Frontiers of Architectural Research [Електронний ресурс]: періодичний міжнародний науковий журнал. URL: <https://www.sciencedirect.com/journal/frontiers-of-architectural-research/issues>
6. Groat L. N., Wang D. Architectural Research Methods: 2nd ed. Hoboken, New Jersey: John Wiley & Sons, Inc., 2013. 480 с. ISBN 978-1-118-41547-4.
7. Formal Methods in Architecture : proceedings of the 6th International Symposium on Formal Methods in Architecture (6FMA), A Coruña 2022 / eds. Plácido Lizancos Mora, David Leite Viana, Franklim Morais, Jorge Vieira Vaz. Springer, 2023. 515 p. URL: <https://link.springer.com/book/10.1007/978-981-99-2217-8>
8. Niezabitowska E. D. Research Methods and Techniques in Architecture. Routledge, 2018. 330 p.
9. Troiani I., Ewing S. Visual Research Methods in Architecture. Dimentions, 2021. 444 с.
10. Трошкіна О. А. Засоби композиції у побудові кіно- та «природного» кадрів при сприйнятті архітектурного середовища // Архітектура, будівництво, дизайн в освітньому просторі : колективна монографія. За заг. ред. д-ра іст. н. В.В.Карпова. Рига, Латвія: Baltija Publishing, 2021. С.147-180.
11. Лаврик Г. І. Основи системного аналізу в архітектурних дослідженнях і проектуванні: підручник. К.: КНУБА, 2002. 138 с.
12. Nurhayati A. M. Methodologies in Architectural Research. IIUM Press, 2015. 167 p.
13. Lynch K. The Image of the City. Cambridge, MA, USA: MIT Press, 1960. 196 p.
14. Хартія ЮНЕСКО-МСА з архітектурної освіти. Оновлена редакція. Міжнародна спілка архітекторів / UIA, 2017. 12 с. URL: https://www.uia-architectes.org/wp-content/uploads/2022/03/ukrcharter2017_ukr_new.pdf
15. Lucas R. Research Methods for Architecture. London: Laurence King Publishing, 2016. 208 p.
16. Martindale K. A. Research for Architectural Practice. London: Routledge, 2021. 264 p.

17. Олійник, О. П. Теоретико-методологічні основи формоутворення міських громадських просторів : дис. д-ра архітектури : 18.00.01. Харків, 2021. 437 с.
18. Трошкіна О. А. Сюжетна структура кінофільму та архітектурного середовища // Проблеми розвитку міського середовища. 2020. Вип. 1. С. 136-152. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Prms_2020_1_16
19. Олійник О. Просторовий синтаксис як інструмент дослідження структури та конфігурації громадського простору. Містобудування та територіальне планування. Київ: КНУБА, 2020. № 76. С. 195 – 204. DOI: <https://doi.org/10.32347/2076-815x.2021.76.195-204>.
20. Трошкіна. О. Семіотичний аналіз архітектурного середовища на основі методу побудови кіносценарію. // Українська академія мистецтв. Київ. НАОМА. Вип. 34. 2023. С. 53-61. DOI: <https://doi.org/10.32782/2411-3034-2023-34-7>

References

1. Stechenko, D. M., & Chmyr, O. S. (2007). Metodolohiia naukovykh doslidzhen: Pidruchnyk (Methodology of scientific research: Textbook) (2nd ed., revised and expanded). Kyiv: Znannia. 317 p. (in Ukrainian).
2. Aksamija, A. (2021). Research methods for the architectural profession. Routledge. 164 p. (in English).
3. Brink, A. V. D., Bruns, D., Tobi, H., & Bell, S. (2017). Research in landscape architecture: Methods and methodology. Routledge. 330 p. (in English).
4. Eloy, S., Viana, D. L., Morais, F., & Vaz, J. V. (Eds.). (2023). Formal methods in architecture: Proceedings of the 5th International Symposium on Formal Methods in Architecture, Lisbon 2020. Springer. 313 p. (in English).
5. Frontiers of Architectural Research. (n.d.). ScienceDirect. <https://www.sciencedirect.com/journal/frontiers-of-architectural-research/issues> (in English).
6. Groat, L. N., & Wang, D. (2013). Architectural research methods (2nd ed.). Hoboken, NJ: John Wiley & Sons. 480 p. ISBN 978-1-118-41547-4. (in English).
7. Lizancos Mora, P., Leite Viana, D., Morais, F., & Vieira Vaz, J. (Eds.). (2023). Formal methods in architecture: Proceedings of the 6th International Symposium on Formal Methods in Architecture (6FMA), A Coruña 2022. Springer. 515 p. <https://link.springer.com/book/10.1007/978-981-99-2217-8> (in English).
8. Niezabitowska, E. D. (2018). Research methods and techniques in architecture. Routledge. 330 p. (in English).
9. Troiani, I., & Ewing, S. (2021). Visual research methods in architecture. Dimentions. 444 p. (in English).

10. Troshkina, O. (2021). Zasoby kompozitsii u pobudovi kino- ta «pryrodnogo» kadriv pry spryinyatti arhitekturnogo seredovyssha. [Means of composition in the construction of cinema and ‘natural’ shots in the perception of the architectural environment]. Architecture, construction, design in the educational space: Monograph. Riga. P-p. 147–181. (in Ukrainian).
11. Lavryk, G. I. (2002). Osnovy systemnogo analizu v arhitekturnykh doslidzennyakh i proektuvanni: pidruchnyk [Fundamentals of system analysis in architectural research and design: a textbook]. K.: KNUBA. 138 p. (in Ukrainian).
12. Nurhayati, A. M. (2015). Methodologies in Architectural Research. IIUM Press. 167 p. (in English).
13. Lynch, K. (1960). The image of the city. MIT Press. 196 p. (in English).
14. UNESCO-UIA Charter on Architectural Education. (2017). Updated edition [in Ukrainian]. International Union of Architects (UIA). https://www.uia-architectes.org/wp-content/uploads/2022/03/ukrcharter2017_ukr_new.pdf (in Ukrainian).
15. Lucas, R. (2016). Research methods for architecture. Laurence King Publishing. 208 p. (in English).
16. Martindale, K. A. (2021). Research for architectural practice. Routledge. 264 p. (in English).
17. Oliinyk, O. P. (2021). Teoretyko-metodolohichni osnovy formoutvorennia miskykh hromadskykh prostoriv (Theoretical and methodological foundations of the formation of urban public spaces) [Doctoral dissertation]. Kharkiv. 437 p. (in Ukrainian).
18. Troshkina, O. A. (2020). Siuzhetna struktura kinofilmu ta arkhitekturnoho seredovyssha (Plot structure of a film and the architectural environment). Problemy rozvytku miskoho seredovyssha, (1), 136–152. http://nbuv.gov.ua/UJRN/Prms_2020_1_16 (in Ukrainian).
19. Oliynyk, O. (2021). Spatial syntax as a tool for studying the structure and configuration of public spaces. Urban Development and Spatial Planning, (76), 195–204. <https://doi.org/10.32347/2076-815x.2021.76.195-204> (in Ukrainian).
20. Troshkina, O. (2023). Semiotic analysis of the architectural environment based on the method of building a film screen. *Ukrainian Academy of Arts*. (34), 53-61. <https://doi.org/10.32782/2411-3034-2023-34-7> (in Ukrainian).

Abstract

Larysa Martyshova, PhD in Architecture, Associate Professor, Associate Professor of the Urbanism and City planning department, O. M. Beketov National University of Urban Economy in Kharkiv

Interpretation as a research method in architecture

The article highlights that the importance of using the interpretation method in the process of scientific research of objects of the architectural and urban environment in order to understand the meaning of the composition, reveal the essence of the author's intention and thus improve the level of communication between the architect and the user. The architectural environment that surrounds us every day is a work of art that requires a certain understanding, because under the influence of historical processes, some functions and significances gradually lose their relevance and sense, so they must change, because in the process of development, new ones appear – generated by modernity. When creating a composition, an architect sends a message to future generations about the present through three-dimensional forms that embody an image. The uniqueness or universality of the visual information received is an important link in the process of identifying a person in the space of a modern city. Understanding the content, the ability to interpret gives a modern person the opportunity to move away from the reality of fleeting time and join the eternal values embodied in architecture through images, archetypes, forms, etc.

The architecture of a modern city is an integral organism that ‘creates’ the world of the city layer by layer, and each new element is based on the previous one and becomes the basis for the next. Therefore, the information provided by the architectural environment or its individual element is the sense of an architectural object as an artistic work, which is to interpret it as an aesthetic order, because it carries the paradigm of an ideal invariant ‘picture of the world’. The use of the interpretation method in research of the architectural environment allows penetrating into the deepest sense of architecture, because the art of architecture is to emulate an idea generated by the conditions or trends of a certain period.

Keywords: method; methodology; analysis; research; architecture; urban planning; structure; environment; information; interpretation; sense.